Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: Käre Herre och Frälsare, lär oss hur vi rätt ska se på vårt arbete i världen, och särskilt i församlingen. Men lär oss framför allt att se vad du gjort för att vi skulle få del av det himmelska arvet. Hjälp oss att ta vara på ditt nåderika ord. Amen.

Dagens predikotext är den andra läsningen från Apg 20:32–35.

> *[Paulus sade:] 32 ”Och nu överlämnar jag er åt Gud och hans nåderika ord, som har makt att bygga upp er och ge er arvet bland alla som helgats. 33 Silver eller guld eller kläder har jag inte begärt av någon. 34 Ni vet själva att dessa händer har sörjt för mina egna och mina följeslagares behov. 35 I allt har jag visat er att man så ska arbeta och ta hand om de svaga och komma ihåg de ord som Herren Jesus själv har sagt: Det är saligare att ge än att ta.”*

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Amen.

Dagens tema: *Den goda delen*. Texten säger vad som är den allra bästa delen: Guds ord. Det talar också om välsignelsen att ha hälsa och krafter att arbeta och förtjäna uppehälle för sin familj. Många saknar den delen. Evangelietexten om Marta och Maria berättar hur Jesus visar att det är en välsignelse att bli försedd med det husliga, mat och dryck, gästfrihet och annan jordisk omsorg, men att det finns en ännu större välsignelse: att ha möjlighet att lyssna till Guds ord. Vi ska fram båda de här sakerna med anledning av texten:

1. Välsignelse av arbete: till vår nästas bästa.
2. Den bästa delen: Guds nåderika ord.

1. Arbetets välsignelse

Vi ska jämföra med vad Paulus skriver i 2 Tess 3:7–10, där han har varnat för att slå sig i lag med dem som lever oansvarigt och är lata:

> *Ni vet själva hur man bör följa vårt exempel. Vi levde inte oansvarigt hos er, vi åt inte gratis av någons bröd. Nej, vi arbetade med möda och slit natt och dag för att inte ligga någon av er till last. Inte så att vi inte hade rätt till lön, men vi ville ge er ett exempel att följa. När vi var hos er gav vi er denna föreskrift: den som inte vill arbeta ska inte heller äta.*

Och vidare i v 11–12:

> *Men vi hör att vissa bland er lever oansvarigt. De arbetar inte utan gör allt möjligt annat. Sådana befaller och förmanar vi i Herren Jesus Kristus att arbeta i lugn och ro och äta sitt eget bröd.*

Det här är alltså Guds befallning genom aposteln. Vi ska förvalta de gåvor vi har fått och inte slarva bort dem. Ett viktigt ord är *ansvar*.

Paulus var tältmakare. Han skaffade sig alltså sitt uppehälle genom eget arbete, och var noga med att inte ligga någon annan till last: *Ni vet själva att dessa händer har sörjt för mina egna och mina följeslagares behov.* Så skriver han också i Andra korintierbrevet att han aktade sig för att bli en börda för dem (2 Kor 11:9). Men han visar också församlingens ansvar. På samma ställe skriver han att han av andra församlingar tagit emot lön. Han påpekar att församlingen är skyldig att försörja dem som tjänar den i Ordets ämbete, 1 Tim 5:17f:

> *De äldste som sköter sin ledaruppgift väl ska ni anse värda dubbel heder, särskilt dem som arbetar med predikan och undervisning. Skriften säger: Du ska inte binda för munnen på oxen som tröskar, och: Arbetaren är värd sin lön.*

Paulus citerar här Jesu ord i Luk 10:7f, och lägg märke till att han kallar dessa ord genom Lukas för ”Skriften”:

> *Stanna i det huset och ät och drick vad ni får, för arbetaren är värd sin lön. Flytta inte från hus till hus. Och när ni kommer till en stad där man tar emot er, så ät det som sätts fram åt er.*

Den som arbetar med att dela ut Guds ord ska alltså inte skämmas för att ta emot gåvor för uppehället av församlingen. På apostlarnas tid hade man inga anställda pastorer, men församlingen skulle visa heder mot dem genom att se till att de fick sitt uppehälle tryggat. Deras främsta uppgift var att arbeta med bönen och Ordets tjänst, som det framhålls i Apg 6:4 om apostlarnas uppgifter. Man såg till att det

fanns andra som ”gjorde tjänst vid borden”, och alltså skötte det diakonala arbetet.

Hur ska vi då se på det som Jesus säger till Marta i dagens evangelium, när hon klagar över att hon får sköta alla sysslorna medan hennes syster Maria bara satt och lyssnade till Jesus? Luk 10:41f:

> *”Marta, Marta, du bekymrar dig och oroar dig för så mycket. Men bara ett är nödvändigt. Maria har valt den goda delen, och den ska inte tas ifrån henne."*

Marta gjorde ju just det som sägs att en kristen ska göra: utföra sitt arbete troget och tänka på att den som utför Ordets tjänst ska få sitt bröd för dagen. Maria däremot satt ner och lyssnade till Jesus. Hon verkade lat i Martas ögon.

Det här vill säga oss, att vi ska göra det ena och inte underlåta det andra. Jesus säger också så tydligt i bergspredikan, Matt 6:33, när han förmanar oss att inte bekymra oss för det jordiska:

> *Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så ska ni få allt det andra också.*

Det är viktigt att prioritera rätt, att börja i rätt ända. Vi ska först söka det himmelska goda, och sedan utföra det som hör till det jordiska med flit och omsorg, utan onödiga bekymmer. Då ska vårt arbete bli till välsignelse för medmänniskorna.

Det här ska naturligtvis inte ses som någon förebråelse för dem som är i den olyckliga situationen att de saknar arbete. Men det är en fingervisning att man inte ska vara lat och tänka att det är enklare att lyfta arbetslöshetsersättning än att tvinga sig ut till ett arbete som känns tråkigt, ifall man har möjlighet att göra ett arbete.

2. Den bästa delen: Guds nåderika ord

Här ska vi blicka bakåt, och se efter vad som kommer före vår text. Paulus var på sin tredje missionsresa och hade något år tidigare vistats ett par år i Efesos, på Mindre Asiens västkust. Där grundade han en av de viktigaste församlingarna i trakten. Men han tvingades bort därifrån på grund av upplopp och reste sedan till Makedonien. Sedan skulle han återvända till Jerusalem med resultatet av den insamling som beskrivs i Andra Korintierbrevet 8–9. Han reste tillsammans med sitt ressällskap längs kusten (i dag Turkiet) och ville inte bli uppehållen i Efesos, så han sände bud till pastorerna att de skulle komma och träffa honom i Miletos. Och där håller han det tal som vår text är hämtad från.

Talet innehåller starka förmaningar, som jag vill citera en del av (Apg 20:24, 26–31):

> *Men jag anser inte mitt liv vara värt något för mig själv, bara jag får fullborda mitt lopp och den uppgift jag fått av Herren Jesus: att vittna om Guds nåds evangelium.*
>
> *Därför betygar jag i dag för er att jag inte är skyldig till någons blod, för jag har inte tvekat att förkunna för er hela Guds vilja och plan.*
>
> *Ge akt på er själva och hela den hjord där den helige Ande har satt er som ledare, till att vara herdar för Guds församling som han har köpt med sitt eget blod. Jag vet att när jag lämnat er ska rovlystna vargar tränga in bland er, och de kommer inte att skona hjorden. Ja, bland er själva ska män träda fram som förvränger sanningen för att dra över lärjungarna på sin sida. Var därför vakna och kom ihåg att jag i tre års tid, natt och dag, aldrig har slutat förmana var och en av er under tårar.*

Här ser vi hur viktigt det är att ett rent evangelium predikas, allt det som Gud undervisar oss om. Det handlar om människors blod, alltså om evig salighet eller evig förtappelse. Att underlåta någon del av Guds ord kan leda till att människor kommer bort från tron och Jesus. Om förkunnelsen är ensidig brukar det uppstå villfarelser på den punkten.

Att underlåta någon del av Guds ord är lika allvarligt som att predika falsk lära. Det värsta är om den som predikar är känd som en pålitlig lärare, men sakta börjar glida bort från sanningen. En sådan *förvränger sanningen för att dra över lärjungarna på sin sida*.

Aposteln Paulus ger en klar befallning i 1 Tim 5:20 om hur vi ska förhålla oss till en offentlig synd, som det är fråga om när en präst eller biskop avviker från Guds ord:

> *Dem som syndar inför alla ska du tillrättavisa inför alla så att även de andra tar varning.*

Den här anvisningen gäller uttryckligen de äldste, alltså präster och biskopar. Man ska inte anklaga dem ”om det inte finns två eller tre vittnen”, skriver han. Men när det finns offentliga vittnesbörd måste det tas upp offentligt.

Det gäller alltså att se upp med dem som förvränger sanningen så försåtligt att människor inte är uppmärksamma på det, utan luras att följa honom. Samtidigt gäller också det som Paulus skriver i förmaningarna i Rom 16:17f:

> *Jag uppmanar er, bröder, att se upp för dem som skapar splittring och väcker anstöt mot den lära som ni har fått undervisning i. Håll er borta från dem, för sådana människor tjänar inte vår Herre Kristus utan sin egen buk, och med fina ord och vackert tal bedrar de godtrogna människor.*

Hur ska vi kunna stå emot sådana villolärare?

Jo, Paulus anvisar vapnet:

> *Och nu överlämnar jag er åt Gud och hans nåderika ord, som har makt att bygga upp er och ge er arvet bland alla som helgats.*

Det är Guds nåderika ord som har makten. Det är det som är Guds vapenrustning, som kan försvara oss mot ondskans andemakter, som är starka och fruktansvärda. Det finns inget viktigare här i tiden än att vi tar vara på det Ordet. Vi får inte låta djävulen riva vår kära Bibel i stycken. Där är den verkligt goda delen, den bästa delen.

Det är det här Ordet som vi är satta att förvalta. Och det gäller ”hela Guds vilja och plan”. Där ingår både lag och evangelium. Vi får inte låta bli att predika synd som synd, och avslöja både små och stora som går emot Guds ord.

Men det största av allt är det nåderika Ordet: Ordet om *arvet bland alla som helgats*. Vilka är det ”som helgats”?

Det gäller syndiga människor som du och jag, men de kallas heliga. De som har rätt till arvet har helgats – de har avskilts från världen genom att ha förts in i gemenskap med Jesus och alla hans heliga. De har fått del av Jesus. De har fått göra ett byte med Jesus: han har tagit på sig straffet för deras synder och han tillräknar dem sin helighet, som han vunnit genom sitt syndfria liv.

Vi ska frimodigt ta till oss, och berätta vidare åt andra, att det här gäller alla människor. Jesus dog för världen, för alla människor. Ingen synd är så stor att Jesus inte har gett ett tillräckligt offer för den. Hans blod räcker till för att försona allas syndaskuld, också din och min. Han sa på korset: *Det är fullbordat*.

Och så uppstod han som bevis för att han hade fullbordat allt och att ingenting skiljer någon människa från rätten att bli Guds barn – att adopteras till arvinge av himmelriket. Ingenting lämnades åt oss att fullborda!

När det gäller jordiska arv är det viktigt att det kan bestyrkas att du har rätt till arvet. Ännu viktigare är det att det kan bestyrkas att du har rätt till det himmelska arvet, för där gäller det mera än silver och guld. Du har fått ett personligt bevis för att du är arvinge. Du har blivit Guds barn i dopet. Där har du beviset för att du är arvinge. Du kan gå till din församling och be att få se det skriftligt, så du kan veta att det är helt säkert. För det heter (Gal 3:26f):

> *Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. Alla ni som blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus.*

Du har klart besked att det här arvet är ditt! Tror du på Jesus så är du arvinge. Men vänder du ryggen åt Jesus har du ingen del i det. Det värsta du kan göra är att kasta bort ditt arv. Du har i dopet klätts i barnaskapets kläder: Kristi rättfärdighet. Se till att du inte tar av dig de kläderna eller låter någon ta dem av dig! Tacka varje dag för förmånen att ha fått den goda delen – och be Gud bevara dig för att gå bort från Jesus och riskera att gå till den fruktansvärda förtappelsen, som Jesus gav sitt liv för att du skulle slippa.

Därför förmanade Paulus så innerligt de äldste från Efesos. Han säger att han förmanat dem var och en under tårar, natt och dag under tre års tid, att de inte ska glömma och gå miste om det här arvet. Risken finns, för djävulen försöker förvränga och förakta det det nåderika ordet så att han ska få oss att gå bort från

Jesus. Ta vara på Guds ord, så ska Ordet ta vara på dig!

Tänk vilken skatt vi har att ta vara på! Vi kan med glädje sjunga med Anders Nilsson d.ä. om den goda delen:

Visst aktar världen mig mycket ringa,
och av dess skatter har jag just inga,
men jag ej byter med vem det var,
i himlen har jag min rike Far.

Vi ber:

Lovad vare du Gud, och välsignad i evighet, som med ditt ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Låt din Helige Ande stadfästa Ordet i våra hjärtan, så att vi inte blir glömska hörare, utan dagligen växer till i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och blir saliga genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.